

Τοὺς φιλάτοις μοι μικροῖς συνδρομηταῖς τῆς φιλίης «Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν» προσφέρω τοὺς ὀλίγους τούτους στίχους μὲ τὰς ἐγκαρδίους εὐχάς μου ὅπως διέλθουν αἰσιοί, εὐτυχὲς καὶ εὐδαιμονοῦν τὸ Νέον ἔτος 1891

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΔΩΡΩΝ.

1

Φίλοι παῖδες, νῦν χαρεῖτε
Καὶ εὐδαιμονεῖτε σεῖς,
Τῷ Θεῷ εὐχαριστεῖτε
Ἐκ καρδίας καὶ ψυχῆς,
Δι' αὐτὸ τὸ νέον ἔτος,
Ὁ ἡδόμενος Αὐτός,
Ὅπως ἴδωμεν κ' ἐφέτος
Ἐν εἰρήνῃ, εὐτυχῶς.

2

Ἄνδρες, νέοι, παῖδες... πόσοι
Τῶν ἡμῖν ἀγαπητῶν,
Καὶ τῶν ξένων πλείστοι ὅσοι,
Τῶν γνωστῶν ἢ μὴ γνωστῶν
Πέρυσιν ὑπήρχον ζῶντες,
Ἦσαν σύντροφοι ἡμῶν
Πλήν, φεῦ! ἤδη ἀπελθόντες
Εἶναι σύντροφοι νεκρῶν!

3

Πλείστοι ἄλλοι, ὄντες πάλιν
Μεταξὺ μας εὐτυχεῖς,
Τὴν Πρωτοχρονιά τὴν ἄλλην,
Τώρα εἶναι δυστυχεῖς!
Ἄλλ' ἡμεῖς, βουλῇ τῇ θείᾳ,
Ζῶμεν σώοι, ἀβλαβεῖς.
Τῇ τοῦ Πλάστου δ' εὐδοκίᾳ,
Εἴμεθα καὶ εὐτυχεῖς.

4

Ταῦτα δῶρα τοῦ Κυρίου,
Χάρις, δόσις τοῦ Θεοῦ
Εἰς ἡμᾶς τοῦ Οὐρανίου
Εἶναι καὶ τοῦ Αὐτρωτοῦ.
Ὅθεν πάντα ὡς ὑμῶν
Τὸν Τρισάγιον Θεόν,
Ἄς αἰνῶμεν κ' εὐλογῶμεν,
Τὸν Τρισένδοξον Ἀμνόν.

5

Μέγα χρέος εἶναι πάντων
Καὶ καθήκον ἱερὸν,
Νὰ δοξάζουν τῶν ἀπάντων
Ποιητὴν τὸν Ἰσχυρόν,
Ὅς παρήγαγε τὴν κτίσιν
Μὲ τοῦ Λόγου τὴν ἰσχύν
Κ' εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν
Ἐπνευσ' αὔλον ψυχὴν.

6

Τὴν ἐστόλισε δ' ὁ Πλάστης
Καὶ μὲ δῶρα θαυμαστά,
Τὴν ἐπροίκισ' ὁ Δυναστής
Μὲ προσόντα ἀγαστά.
Νοῦν συνείδησιν τε κρίσιν,
Λόγον μνήμην θεῖον φῶς...
Εἰς τὴν τῆς ψυχῆς μας φύσιν
Ἐνεχάραξ' ὁ Θεός.

7

Μὲ αὐτὰ νὰ διακρίνῃ
Τὸ καλὸν ἐκ τοῦ κακοῦ.
Τάγαθον δὲ νὰ προκρίνῃ
Μὲ τὸ φῶς τοῦ λογικοῦ.
Τάνομα δὲ ν' ἀποφεύγῃ,
Πᾶν αἰσχρὸν καὶ πονηρόν.
Στὸν Θεὸν δὲ νὰ προσφεύγῃ
Μὲ τὸ πρόσωπον παιδρόν.

8

Τόσας δὲ εὐεργεσίας,
Πλείστα δῶρα ἀγαθὰ,
Δόσεις, χάριτας μυρίας,
—Τοῦ Θεοῦ μας τάγαθὰ,
Νὰ γνωρίζῃ εὐγνωμόνως,
Νὰ ὁμολογῇ πιστῶς
Ὅτι Εὐεργέτης Μόνος
Καὶ Δοτὴρ εἶν' ὁ Θεός.

9

Οὕτως ἑαυτὸν ὑψώνει
Μὲ τὸν νοῦν ὁ λογικός.
Τὸ δὲ πᾶν ὑποδουλόνει
Ἐαυτῷ βασιλικῶς.
Οὗτος λάτρης εἶναι φύσει
Τοῦ Θεοῦ καὶ ἱερεὺς
Μόνος δ' Ἀρχὼν ἐν τῇ κτίσει,
Κυριάρχης, Βασιλεύς.

10

Νῦν καὶ σεῖς, χρηστὰ παιδία,
Ζῆτε χριστιανικῶς,
Τὸν Θεὸν ψυχῇ, καρδίᾳ
Προσκυνεῖτε λογικῶς.
Οὕτω δὲ ἐμπρὸς ἐκάστου
Γίνεσθε καταφανεῖς
Ἐκλεκτοὶ υἱοὶ τοῦ Πλάστου,
Βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς.

11

Κ' οἱ γονεῖς σας θὰ χαρῶσι,
Φίλοι τε καὶ συγγενεῖς,
Πάντες θὰ σᾶς ἐπαινῶσιν
Ὅς χρηστοὺς καὶ εὐγενεῖς.
Καὶ πολλοὺς θὰ ὁδηγῇτε
Στὸν Σωτῆρα, εἰς τὸ φῶς,
Ὁ Σωτὴρ δὲ θὰ αἰνῆται,
Θὰ δοξάζετ' ὁ Θεός.
Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Γ. Π. ΚΑΖΑΚΟΣ.

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶτος μ. Χ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον.)

Ἡ Βαλερία ἔμεινεν ἑκπληκτος ἀκούσασα τὴν μικράν τῆς δούλην. Δὲν ἤκουσε οὔτε λέξιν περὶ ἐκδικήσεως ἢ μίσους ἐναντίον αὐτῆς, μόνον τὴν ἤκουσε νὰ ζητῇ συγχώρησιν διὰ κάποιας «ἀμαρτίας», τοῦθ' ὅπερ δὲν ἦτο καταληπτὸν εἰς αὐτὴν.

Ἄμα ἀπεσύρθη ἡ Μύρτις τοῦ λουτρῶνος, ἡ Βαλερία ἐσηκώθη καὶ μετέβη εἰς τὸ περιστύλιον, ἀλλὰ δὲν εὗρεν ἐκεῖ οὐδένα νομίζουσα δὲ ὅτι ἡ Ἰουλία καὶ ἡ Κλαυδία εἶχον ὑπάγει νὰ περιπατήσωσιν εἰς τὸν κῆπον, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ νὰ καθήσῃ μαζί του ὀλίγην ὥραν πρὶν λουσθῇ. Ἀλλὰ ἐκεῖ

πρὸς ἑκπληξίν τῆς εὗρε τὴν Κλαυδίαν καθημένην καὶ ἀναγινώσκουσαν εἰς αὐτὸν ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἐπικούρου. Ἀναβλέψασα εἰς τὴν Βαλερίαν εἰσελθοῦσαν ἡ Κλαυδία ἐμειδίασε φιλοστόργως, ἔνευσεν ὁμως εἰς αὐτὴν νὰ μὴ εἰπῇ τίποτε περὶ τῶν συμβάντων εἰς τὸ περιστύλιον.

— Ἀδελφὴ μου, εἶπε μεγαλοφῶνως ἐγειρομένη καὶ θέτουσα κατὰ μέρος τὸ χειρόγραφον, φοβούμαι ὅτι ἐσφετερίσθην τὴν θέσιν σου ἐδῶ.

Ὁ πατὴρ ἀνεστέναξε βαθέως. «Ἡ Κλαυδία μοι ἀνεγίνωσκε περὶ γνωστοῦ τινος ζητήματος,» εἶπεν εἰς τὴν Βαλερίαν, ἀλλ' εἶναι πολὺ σκοτεινόν, πολὺ σκοτεινόν!

— Τί εἶναι σκοτεινόν, πάτερ μου; ἡρώτησεν ἡ Βαλερία νομίζουσα ὅτι αἱ αἰσθήσεις του ἐπλάτωνοντο.

— Τὰ πέρα τοῦ θανάτου. Ἀγνοοῦμεν παντάπασιν ὅποιος εἶναι ὁ τόπος τῶν τεθνεώτων— καὶ ἂν ὑπάρχῃ ἀκόμη! καὶ πάλιν ὁ φιλόσοφος ἀνεστένεζε.

Ἡ Κλαυδία ἐξῆλθε καὶ ἡ Βαλερία καθήσασα ἔλαβε τὸ χειρόγραφον ἀνὰ χεῖρας, ἀλλ' ὁ πατήρ της ἔκαμε νεῦμα ἀπαγορευτικόν.

— Φθάνει διὰ σήμερον, εἶπεν· ἐκεῖνα τὰ ὅποια τώρα ζητῶ εἰς μάτην, θὰ τὰ μάθω μετ' ὀλίγον, ὅταν ἀπέλθω εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο, ὅπου ὅλοι οἱ πρόγονοί μου ὑπῆγον!

Ἡ Βαλερία ἀντριχιάσε. Πάτερ μου, εἶσαι χειρότερα σήμερον; ἠρώτησε μὲ ἀνησυχίαν.

— Ὅχι, ἀλλ' οὔτε καὶ καλλίτερα. Ἐστεῖλατε τὰς θυσίας εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός; ἠρώτησεν ὁ ἀσθενής.

— Μάλιστα, πάτερ μου, καὶ ἔχω ὑπάγει ἡδὴ πολλάκις εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ ὅμως δὲν βελτιοῦται ἡ ὑγεία σου.

— Εἴθε νὰ ἐβελτιοῦτο ἡ γνώσις μου, ὥστε νὰ ἀπέκτων τὰς πληροφορίας ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας ἐνόμισα ὅτι θὰ εὑρίσκον εἰς τὴν φιλοσοφίαν τῶν Ἀθηναίων. Κόρη μου, ἡ ἀλήθεια δύναται νὰ εὑρεθῇ καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ τὴν ἐπιζητήσῃς δραστηριῶς ἕως ὅτου τὴν εὔρῃς. Ἐγὼ δυστυχῶς δὲν κατάρθωσα νὰ τὴν εὔρω!

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Βιργίνιος κατεκλίθη πάλιν, ὥστε ἔξαντληθεὶς ἐκ τῆς ὁμιλίας του, καὶ ἡ Βαλερία ἔμεινε βεθυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις της ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν. Τέλος παρατηρήσασα ὅτι ὁ πατήρ της ἰκοιμάτο, ἀπεσῶρθη ἡσύχως καὶ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της νὰ λουσθῇ.

Ἐκεῖ τὴν περιέμενεν ἡ ἀδελφὴ της, καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ ἀποπέμψῃ τὴν Μύρτιν ἐπὶ τινὰς στιγμάς, διότι ἔχει νὰ τῆς ὁμιλήσῃ.

Ἡ Βαλερία, ἐνθυμουμένη τὴν διακήρυξιν τῆς ἀδελφῆς της εἰς τὸ περιστύλιον, ἦτο ψυχρὰ καὶ ἀπροσῆγορος πρὸς αὐτήν.

— Ἀδελφὴ μου, εἶπεν ἡ Κλαυδία, συλλογίζεσαι τὰς ἀπερίσκεπτους μου λόγους σήμερον τὸ πρωῒ. Λησμονήσέ τους, σὲ παρακαλῶ, ἡ τοῦλάχιστον νόμισέ με ὡς ἡζεύουσαν μὴ τί εἰλεγον.

— Νὰ τοὺς λησμονήσω! ἐπανέλαθεν ἡ Βαλερία, ἀλλά, ἀδελφὴ μου, εἶσαι.

— Εἶμαι ἀκόμη Κλαυδία, ἡ Ἐστιὰς, καὶ πάντοτε θὰ μείνω τοιαύτη, διέκοψεν ἡ Κλαυδία.

Ἡ Βαλερία ἀνέπνευσε. Δόξα εἰς τὴν γλυκεῖάν μας Φλώραν! εἶπεν· Ἐροδοῦμην ὅτι ἐμελλες νὰ κάμῃς τίποτε ἀπερίσκεπτον ὥσάν τὴν Ἰουλίαν! »

Ἡ Κλαυδία ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς της. καὶ εἶπεν· Ἰσως ὑπάρχει καποια ἀλήθεια εἰς τὴν

νέαν ταύτην θρησκείαν. Ἐγὼ νομίζω ὅτι ὑπάρχει. Ἀλλὰ συλλογίσου τὴν ἀτιμίαν, τὴν ὁποίαν θὰ φέρω ὅχι μόνον εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειάν μας, ἂν δημοσίᾳ διακηρύξω τὴν δοξασίαν μου ταύτην καὶ προσκολληθῶ εἰς τὴν νέαν ταύτην εὐρεσιν, ἐγὼ ἡ Ἐστιὰς!

Ἡ Βαλερία τὴν ἐφίλησε καὶ αἱ δύο ἀδελφαὶ ἀπεχωρίσθησαν συμφιλωμέναι. Ἡ Βαλερία ὁμως ἠσθάνθη ἐνδομύχως ἀπορίαν, ὅτι αὐτὴ ἡ νέα θρησκεία ἀπέκτα τόσον ταχέως ἐπιρροὴν ἐπὶ ἀτόμων, εὐγενῶν καὶ νοσημόνων, ὥς τὴν Κλαυδίαν καὶ τὴν Ἰουλίαν.

Καλέσασα τότε τὴν Μύρτιν, ἡτοιμάσθη διὰ τὸ λουτρόν της, διχλογιζομένη πῶς νὰ τιμωρήσῃ τὴν κόρην διὰ τὴν παραμέλησιν τῶν θεῶν. Νὰ τὴν ἀποπέμψῃ πάλιν εἰς τὸ κοινόβιον τῶν ἄλλων δούλων καὶ νὰ παραλάβῃ πάλιν τὴν Φουλβίαν δὲν τῆς ἤρεσκε, διότι οὕτω θὰ ἐστερεῖτο τῆς καλαισθησίας τῆς ἑλληνόπαιδος. Δὲν τῆς ὠμίλησεν ὅμως καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ λουτροῦ, καὶ ὅταν ἐτελείωσε, τὴν διέταξε ψυχρῶς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ ἀγοράσῃ μερικὰ χρειώδη. (Ἀκολουθεῖ.)

ΤΑΣΕΙΔΙΟΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ.

(Διὰ τὴν προσφιλεῖ Ἐφημερίδα τῶν Παίδων).

Τὴν 2^{αν} μ. μ. ὥραν ἐπεβιβάσθημεν ἐπὶ ἐνὸς τῶν μεγάλων καὶ ταχέων ἀτμοπλοίων, ἅτινα ἐκτελοῦν, εἰς διῶρον ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν, τὴν κυρίαν συγκοινωνίαν ἐπὶ τοῦ Ῥήνου, καὶ ἡρξίσαμεν τὸ κυρίως ταξείδιον τοῦ Ῥήνου.

Καὶ ἐνταῦθα ἴσως δὲν εἶναι ἄσκοπον νὰ παραθέσω ὀλίγα τινὰ ἐν γένει περὶ τοῦ ιστορικωτάτου τούτου ποταμοῦ, αἱ ὅχθαι τοῦ οἴοιου εἶδον διαδραματιζόμενον μεγαλειότερον μέρος τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου, ἀπὸ Χριστοῦ καὶ ἐντεῦθεν, παρὰ παντὸς ἄλλου ποταμοῦ, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Δουνάβεως ἢ τοῦ Τιβέρεως ἐξαιρουμένων. Ὁ Ῥήνος λοιπὸν πηγάζει εἰς τὴν ἀνατολικὴν Ἑλβετίαν, ἀφ' ἐνὸς πλησίον τοῦ Ἀγίου Γοτθάρδου, ἀφ' ἐτέρου παρὰ τὸν Ἀγιον Βερνάρδον. Εἰς ὀλίγην ἐκείθεν ἀπόστασιν χύνεται εἰς τὴν Λίμνην τῆς Κωνσταντίας (ἣτις ἔχει μῆκος 40—50 μιλίων) παρὰ τὴν νότιον αὐτῆς ἄκρην, καὶ ἐξέρχεται πάλιν ἐκ τῆς βορείου ἄκρας, ῥέων πρὸς δυσμὰς μέχρι Βασιλείας (περίπου 70 μίλια). Ἐκείθεν στρέφεται πρὸς ΒΑ μέχρι Μογουντίας, διερχόμενος παρὰ τὰς διασήμεους πόλεις Στρασβούργον, Σπέϋερ, Μάνχαϊμ, καὶ Βόρμς. Τὸ τμήμα τοῦτο τοῦ Ῥήνου δὲν εἶναι τόσον θελκτικόν, ὅσον τὸ μεταξὺ Βασιλείας καὶ Κωνσταντίας, ἐνθα πολλάκις σχηματίζει ὠραίους καταρράκτας, ἰδίως παρὰ τὸ Σάφφαουζεν. Τὰ ἀτμόπλοια δὲν ἀνέρχονται τὸν ποταμὸν πέραν τῆς Μάνχαϊμ, ἥτις εὐρίσκεται εἰς ὀλίγων ὥρῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν Μογουντίαν. Ὁ Ῥήνος παρὰ τὴν Βασιλείαν ἔχει πλάτος περίπου 170 μέτρων καὶ βάθος μόλις 3 ποδῶν παρὰ τὸ Στρασβούργον ἔχει ἐν γένει 12 ποδῶν βάθος, καὶ παρὰ τὴν Μογουντίαν 25 ποδῶν. Μεταξὺ Μογουντίας καὶ Βόννης τὸ μὲν μέγιστον